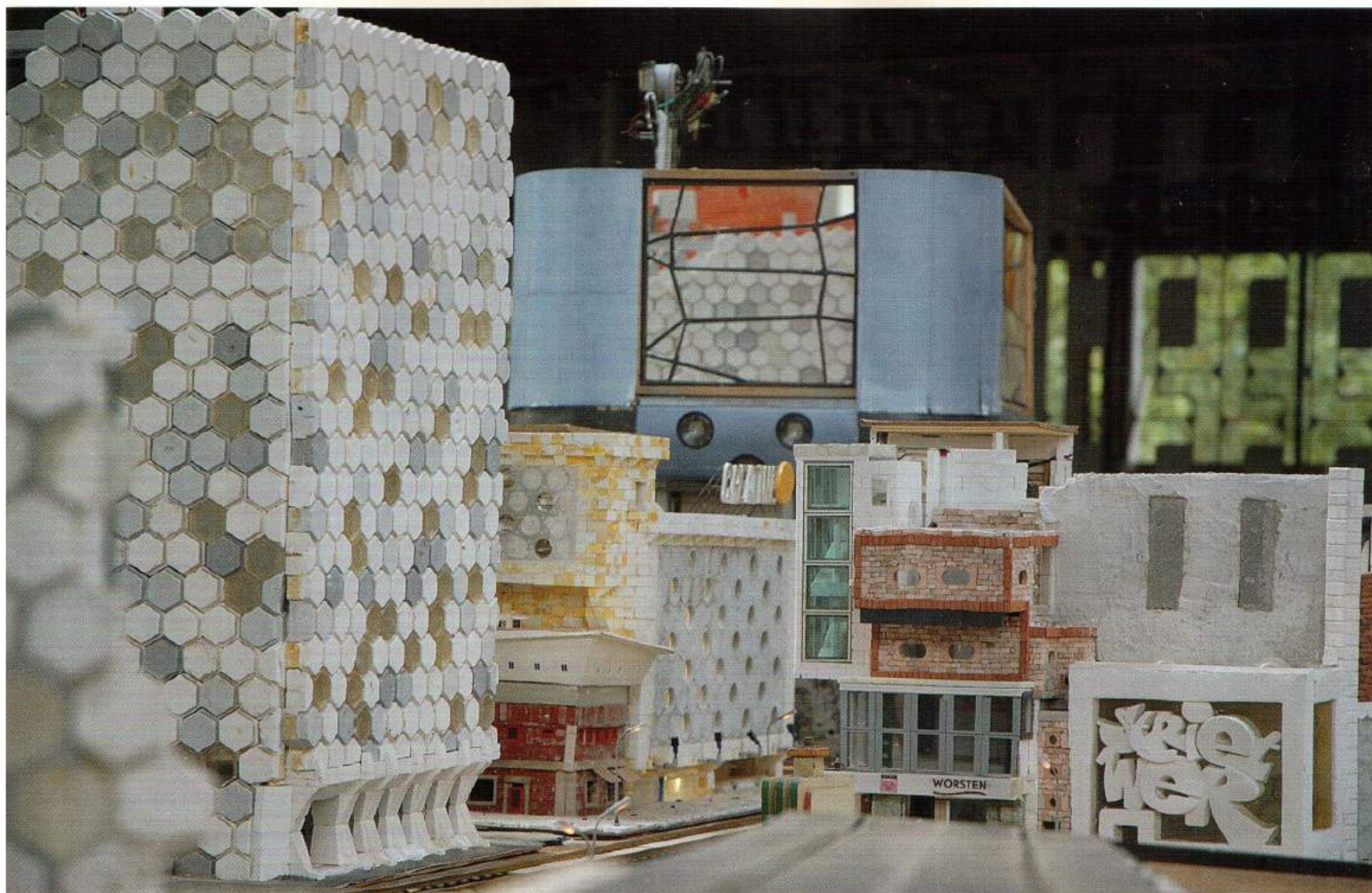

NEUROTOPIA DE STAD VAN **ERIK SEP**

Erik Sep (Bergen op Zoom, 1976) bouwt aan een stad die hij 'Neurotopia' heeft gedoopt. Zijn fictieve stad is ondergebracht in een kale gestripte ruimte van een voormalige slagerij in Rotterdam. Door de hoge, grote ramen aan weerskanten hebben buurtbewoners en voorbijgangers vrij zicht op het groei-proces van eigenzinnige beeldhouwkunst in de camouflage van een planologisch, bouwkundig project.

Toen hij aan zijn stad begon, vroeg Sep zich af wat hij er eigenlijk mee wilde. De aanvankelijk losse gebouwen brachten hem op het idee om in de vorm van kavels te gaan denken. Hij ontwierp een basisplan, dat nu het hele atelier vult, bestaande uit modulaire blokken van 80 bij 80 centimeter die elk een zelfstandig karakter hebben. Als een veelkantige puzzel passen zij heel precies in elkaar. Ook de reeds bestaande constructies kregen er hun plek. Deels staan de gebouwen verspreid op het vloerbeeld en in enkele gevallen liggen de losse, onaffe elementen - tussengebieden - te wachten op ontwikkeling.

Halfland'lijkheid

Voor stedelijke tussengebieden heeft

Simon Vestdijk in zijn gedicht 'Zelfkant' het toepasselijke woord *halfland'lijkheid* gevonden. Hij beschrijft in zijn gedicht het rommelige en overgeschoten gebied waar wij onze greep bijna nonchalant uit handen hebben gegeven en waar de woeker ordeloos haar gang gaat. De speelse afwisseling tussen de markante gebouwen en de quasi veronachtzaamde halfland'lijke delen van Seps stad is gaandeweg een magisch veld van oneindige mogelijkheden geworden.

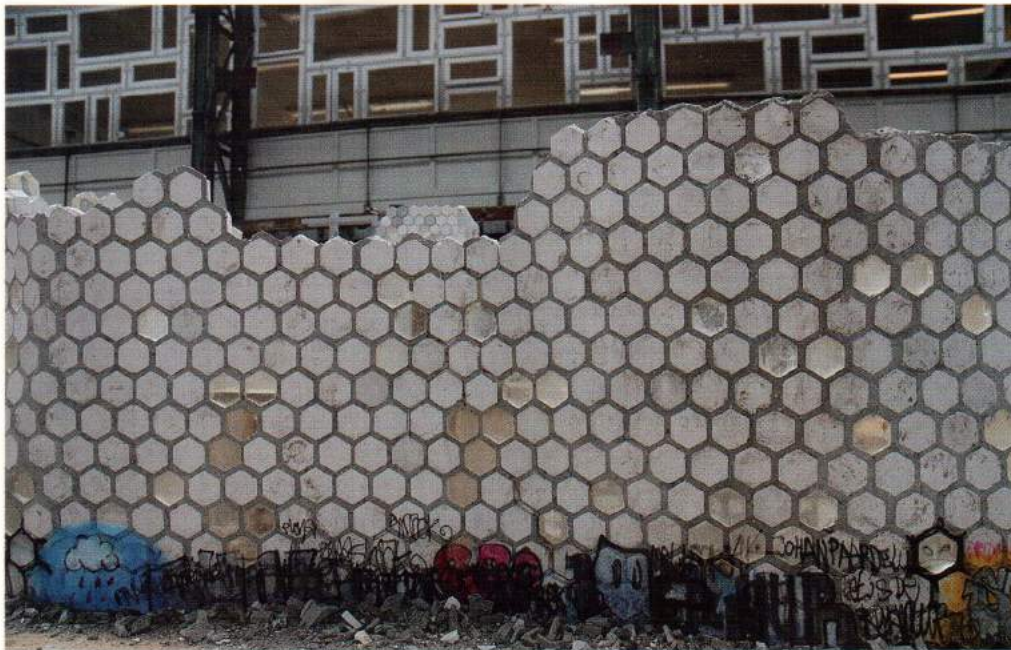
Onze werkelijkheid herscheppen

Erik Sep: 'Het fascinerende van een stad zijn de onverwachte dingen die je tegenkomt. Je gaat er anders van kijken en treft er een actualiteit aan die ogenschijnlijk geen oorzakelijk verband heeft. Ik wil dat de kijker die ordeloosheid in

mijn stad ook zo ervaart. Een stratenblok is meestal een taartpuntachtige vorm, een kavel is bijna nooit recht en net als in een echte stad begint hier het verdwalen in onverwachte richtingen.' Dat moment van verwarring genereert nieuwe vormen en ook die treffen we in zijn 'Neurotopia' aan.

De stad als inspiratie

Kunstenaars hebben door de historie heen veel nagedacht over de stad. Piet Mondriaan gaf zijn laatste, onvoltooide werk niet voor niets de titel 'Victory Boogie Woogie' mee. Voor altijd zullen wij er zijn New York in blijven zien, als metropool van lijnrechte overzichtelijkheid en geordende dynamiek. In zijn schilderij lijken de catastrofe van de Tweede Wereldoorlog en zijn eigen naderende dood overwonnen.

'Het zijn de toevalligheden die onze verbeelding voeden'

Gevoed door de verschrikkingen van die oorlog, werkte Cobrakunstenaar Constant Nieuwenhuis van 1956 tot 1969 aan zijn project 'New Babylon'. Hij formuleerde een futuristisch Utopia waarin de mens, niet gehinderd door problemen, spelend gelukkiger tijden tegemoet ging. Zijn werk was geheel in lijn met de ideologie van het naoorlogse vooruitgangsgeloof door een toekomstvisie op de verstedelijking uit te werken.

Strijden om voorrang

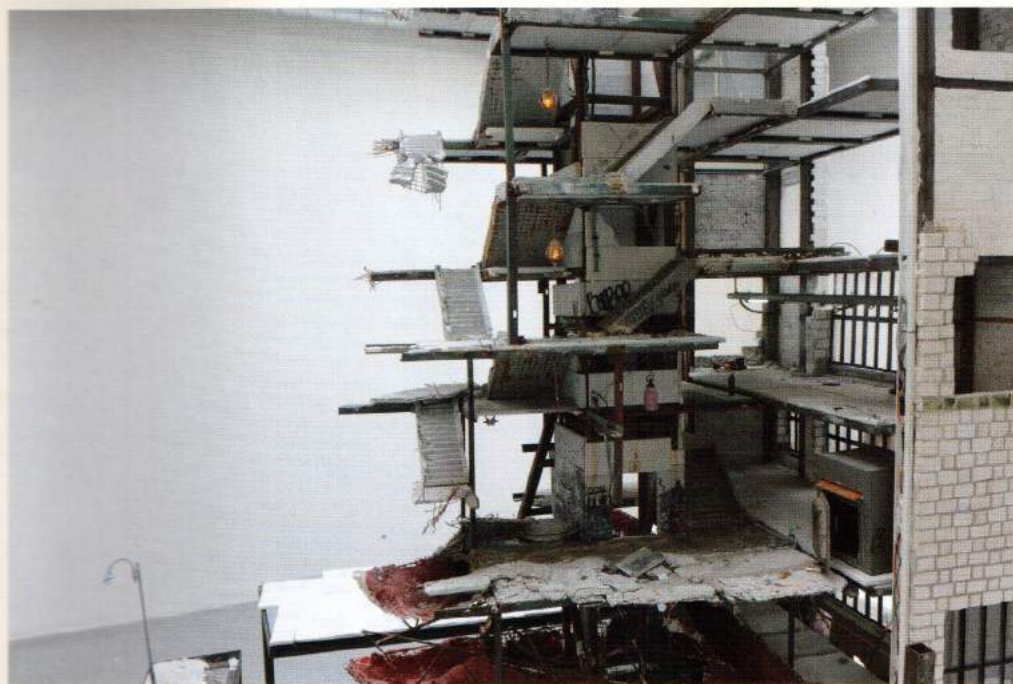
Voor Erik Sep gaan de utopie en dystopie, die beide de twintigste eeuw beheersten, hand in hand. Als reactie voegt hij in zijn werk fantasieën aan onze werkelijkheid toe en haalt hij ze op een ander punt ook weer weg. Tegenwoordig kunnen wij ons volgens Sep niet meer verschuilen achter een lonkend perspectief van toekomstig geluk en zijn we gedwongen ons wereldbeeld aan te passen. Menselijk handelen lijkt namelijk een onomkeerbare invloed op milieu en klimaat te krijgen, waardoor geschiedenis, actualiteit en toekomst ieder strijden om voorrang.

Rondpompende data

'In de eenentwintigste eeuw is dat verleidelijke perspectief weggehaald door de algoritmes die permanent data rondpompen, continue gegevens verzamelen, camera's die ons op straat in de gaten houden en hun beelden verwerken in een parallele digitale wereld. Daarom is "Neurotopia" nog steeds een twintigste-eeuwse stad in een niet overgereguleerde wereld,' aldus Sep. 'Voor mij mag de chaos nog wel even voortgaan, omdat mijn stad nog niet voltooid is. Het is geen model van hoe de wereld zou kunnen zijn, maar een reflectie op de wereld waarin ik zelf leef. Ik wil bereiken dat toeschouwers de stad buiten anders hebben bekeken toen ze terug liepen naar het station, waardoor ze opeens heel anders op de volumes van gebouwen gingen letten. Het zijn de toevalligheden die onze verbeelding voeden.'

Inventief materiaalgebruik

Die toevalligheden komen ook terug in het inventieve materiaalgebruik van de constructies in 'Neurotopia'. Een analoge 'tijdroller', die veel weg heeft van een muziekboek uit een pianola in een tingeltangel, bedient met touwtjes de lichtjes in de stad. Er staan gebouwen die met restmaterialen en spullen uit de kringloopwinkel bijna nonchalant in elkaar zijn gezet. We

zien een flatgebouw dat bij nadere bestudering bestaat uit diaraampjes waar plaatjes van gebitten op staan. Met gemak herkennen we de idiote constructies van oude, vervallen industriesteden, waar buizen, bruggen, kanalen, kantoren en fabrieksgebouwen als logge mastodonten onverschillig en genadeloos enig leefge-not wegduwen.

Schijnbare onmogelijkheden

Voilà: Neurotopia vat ons leven in een notendop samen. De realiteit wordt hierin herschepen en gevuld met stuiptrekkingen uit onze consumptiemaatschappij, die je al kijkend moeiteloos kunt toevoegen aan je eigen verbeelding. Erik Sep construeert een universum van nieuwsgierigheid, verwondering en intense levensdrift en maakt in zijn werk schijnbare onmogelijkheden mogelijk. Wij zien niet alleen zijn fantasievolle architectuur, maar wij kijken evenzo in de spiegel van een snel veranderende tijd.

Erik Sep wordt vertegenwoordigd door Galerie Frank Taal.

www.franktaal.nl
www.neurotopia.nl

